

נחמיה עזז

(פגישה עם אלמנתו יפה, 30.11.2014)

נחמיה למד באמסטרדם גלזורות במטרה לחזור עם הידע הזה לנגב שאהב (איפא שהוא שירת בצבא כאיש צבא), ולהקים סטודיו לקרמיקה בתוך מפעל חרסה שעבר מחיפה לבאר-שבע (במחשבה שספק החומר נמצא בנגב ונכון שהמפעל יהיה שם, גם ישוב הנגב). הוא היה אוטודידקט, אך פיסל מגיל צעיר בכל מני חומרים - לא היתה זיקה מיוחדת לחומר. הוא אמר מראש שיתן 5 שנים לפרוייקט הזה מכיוון שהוא רצה לחזור להתעסק בפיסול גדול ארכיטקטוני.

במחלקה לקרמיקה בתוך חרסה (יצור אביזרי סניטציה) שהוא הקים הוא עיצב את הצורות של האגרטלים שייצרו - צורות אלה הוא כבר עיצב בחיפה לפני המעבר. הוא פיסל את הצורות בגבס ומהם עשו תבניות. עבד איתו חנה רבין, עליזה מאיר, פנינה זמיר, בין היתר.

רות דיין שלחה לשם פליטים והוא לימד אותם את המלאכה. הוא יצר צורות, הם יצקו, ואחרים עיטרו אותם, כל אחד באופן שונה, כך שכל אייטם היה אינדיבידואלי. יותר מאוחר יצרו כלים בשיטת הבנייה בחוליות בשביל ליצור כלים one of a kind. (ליפה יש חמישה מאלה).

בעיקר עשתה אותם עליזה מאיר. הם נראו אחרת מהיצור ההמוני. יפה היתה מעורבת בשיווק והלכה מחנות לחנות. גם שלחו לארצות הברית.

התנורים היו בבנין אחר והרבה מהכלים היו ניזוקים במעבר בין הבניינים וגם היה בעייתי לשרוף את התוצרת של הסטודיו ביחד עם הכלים הסניטריים. בסופו של דבר קיבלו תנור משלהם. כשנחמיה פרש, הוא העביר את המחלקה לפנינה זמיר. (אבא שלה היה שגריר ישראל באמסטרדם וכך נחמיה הכיר את פנינה זמיר).

נחמיה הגה את הרעיון להשתמש בחומרים המקומיים של הנגב לקרמיקה ובגלל זה נסע ללמוד באמסטרדם. העיצוב של נחמיה היה אידיאליסטי, הוא לא צמח מאיזה מסורת כמו הקרמיקאים-יות שבאו

מגרמניה או רומניה, כמו שראו במפעל לפיד. (אבי הדר: כותב כרגע
ספר על נ.ע.)